

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΙΓΝΑΤΙΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

SANCTI
IGNATII
EPISTOLÆ.

ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ.

AD SMYRNÆOS.

IGNATIOΣ ὁ ἐϋθεοφόρος, ἐκκλησία
θεῷ πατρὶ, καὶ ᾧ ἡραπημένῳ Ἰησοῦ Χρι-
στῷ, ἐλεημένῳ ἐν παντὶ χαρίσματι, π-
ληρωμένῳ ἐν πνεύματι καὶ ἀγάπῃ, αὐτοερέτῳ ὡς
πᾶσις χαρίσματῳ, θεωρεπεσάτη καὶ ἀγο-
φόρῳ, τῇ ὡσὶ ἐν Σμύρνῃ τῆς Ἀσίας, ἐν ἀμάρ-
τωματι ἡρώγα θεῷ, πᾶσις χαίρειν.

IGNATIUS, qui & Theophorus,
Ecclesiæ Dei Patris & dilecti Jesu
Christi, habenti propitiationem in
omni charismate, impletæ in fide
& charitate, indeficienti existenti omni
charismate, Deo-decentissimæ & sancti-
feræ, existenti in Smyrna Asiæ; in inco-
inquinato Spiritu & verbo Dei, pluri-
mum gaudere.

Annotationses J. Pearsoni Episcopi Cestriensis in Epistolam S. Ignatii ad Smyrnæos.

In hoc specimine omittere placuit annotata in hanc Epistolam.

Δοξάζω Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν

Glorifico Jesum Christum Deum, qui
VOS

Δοξάζων ὑμᾶς.

J. PEARSONI Episcopi Cestriensis Annotationes.

Δοξάζω Ἰησοῦν Χριστὸν ὃν Θεόν] Vetus Interpres, *Glorifico Jesum Christum Deum.* In MS. legitur
δοξάζων, satis bene. Interpolator pro sua libidine, *Δοξάζω τὸν Θεόν καὶ πατέρα Ἰησοῦ Χριστοῦ* : quibus ver-
bis sententiam Ignatii de vera & summa divinitate Christi obscuravit, quam tamen ipse Ignatius
semper aperte agnoscit & profitetur. Non aliter intelligi potest — ὡς καὶ τὸ διὰ τῆς ἑσῆς ἐπιστο-
λας, & ὁμοίως Χριστῷ θεῷ ἐν ἐπιστολῇ ad Polycarpum, ἐν θεῷ ὡς Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ἐπιστολῇ ad Ephesios, καὶ αὐτὸς
ἢ ἐν ἡμῖν θεὸς ἡμῶν, & λαβόντες θεῷ γνώσιν, ὃ δὲ Ἰησοῦς Χριστός : & ad Romanos, καὶ ἡμεῖς καὶ ἀγάπη τῷ Χριστῷ
τῷ θεῷ ἡμῶν. Quæ omnia ad imitationem S. Johannis & S. Thomæ dicta sunt, qui aperte Christum
ἰσχυρίζοντο, ut loquuntur Veteres, i. *diserte nobis ut Deum representabant.* Ita certe Ignatii ætate
loquebantur, & qui statim postea secuti sunt. V. Plinii Epistolam ad Trajanum, & Euseb. H. E.
v. 28. p. 196. A. & ix. i. p. 348. D. Clem. Alexandr. 790. A. b. Insignis locus est Origen. adv.
Cellsum 230. & in Joan. 139. Arnobius adv. Gentes lib. ii. p. 85. *Et ideo Christus, licet vobis in-
vitis, Deus :* (*Deus inquam Christus.*) Hoc enim sæpe dicendum est, ut infidelium dissipat
& dirumpatur auditus. Unde peculiari notione Θεολογία doctrina de deitate Christi, cui opponi-
tur

*Vide Vindictam
Kathanae*

vos sapientes fecit. Intellexi enim vos ἕως ὑμᾶς σοφίσαια. Εὐόησα γὰρ ὑμᾶς κα-
τηρτισμένους

tur doctrina de humanitate, quæ Οἰκονομία dicebatur; & θεολογικά dicebantur, quæ tractabant de dei-
tate Christi. Ephraimius apud Phot. 776. 20. De οἰκονομία v. Irenæum l. iv. c. 62. Græcè: item
p. 80. v. eundem in penultima pagina Græcorum fragmentorum. Origen. 129. in Joān. ex He-
racleone. Justin. 264. A. 331. A. Οἰκονομία καὶ Θεολογία Euseb. Hist. Eccl. i. p. 4. D. Vide Valef. Θεο-
λογία. Theodoretus proœmio ad Ebræos.

Illud etiam ex verbo ἀφ' ἑστέων apparet, quoniam toties in S. literis occurrit ἀφ' ἑστέων τῶν θεῶν. In
vetustissima Doxologia in codice Trevirensi ante mille annos descripta, & in codice Cyrilli ante
annos mille ducentos:

Κύριε ὁ Θεός,
Ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ,
Ὁ υἱὸς τοῦ Πατρὸς.
Domine Deus,
Agnus Dei,
Filius Patris.

Sub nomine ἀποστόλου ἐκδοθέντος ab ipso Athanasio agnita de Virginitate versus finem: & fortasse
ἐκδοθέντος ἀπὸ Luciano circa medium secundi seculi notata: ut observatum est a Vino ἐκδοθέντος,
& amico nostro, Smitho Oxoniensi. Hoc maxime notabile, quod vetustissimi Christiani Chri-
stum Deum simpliciter vocabant, posteriores Hæretici Dominum tantum. Vide Phœbadium.

Τὸν Θεόν] Christum vocat Ignatius Deum cum articulo. Ephraimius apud Photium Cod.
ccxxviii. p. 810. 22. Καὶ ὁ Θεοῦ υἱὸς ὁ Ἰησοῦς καὶ μάρτυς Σμυρναίων ἐπεὶ δὴν ὁμοίως λέγεται τῷ ἀρχαίῳ:
eo sc. modo, quo ante eum S. Matthæus & S. Paulus, non tantum in casu recto, sed etiam in obli-
quo. De articulo Orig. in Jo. 109. B. ipse tamen usurpat contra Celsum. 321. 322. 323. 325.

Valefius in epistola ad Abgarum apud Euseb. in annotationibus p. 22. condemnat vulgarem le-
ctionem, ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ υἱὸς Ἰησοῦς ὁ Χριστός, propter autoritatem aliquorum MSS, & rationem ad-
dit duplicem, quarum neutra mihi probatur.

Artemon Hæreticus post Apostolos dicebatur Christianos Christum θεολογῶναι. Theodoret. iv.
220. B.

Quendam ex Palestina Deum Deique filium faciunt: rectè ei respondit Socrates. l. iii.
c. 23. ὅπως εἶπεν &c. pag. 201. quem consule.

An inde veteres inscriptiones I. X. Θ. Ἰησοῦς Χριστός Θεός: unde ΙΧΘΥΣ Tertulliani? v. Rutgerf.
Var. Lect. l. i. c. i.

Τὸν ἕως ὑμᾶς σοφίσαια.] Qui tanta vos sapientia imbuit & instruxit: qui vos adeo sapientes red-
didit: Sapientia sc. salutari atque divina. Ita enim loquitur more Apostolico: ut 2. Tim. iii.
15. τὰ δυνάμενά σε σοφίᾳ καὶ συνέσει. V. i. quæ te possunt instruere ad salutem. N. i. quæ te possunt
sapientem reddere. Vox Paulina: neque ante eum vox activa eo sensu reperitur cum accusativo
personæ. Vetus Interpres ἕως non agnoscit: agnoscit autem Interpolator cum suo Interprete: &
sine dubio ita scripsit Ignatius. Veram igitur sapientiam atque divinam à Christo tribui osten-
dit, qui est θεὸς δυνάμει & θεὸς σοφία. 1 Cor. i. 18. ὅς ἐστις ἡμῖν σοφία καὶ δύναμις. 1 Cor. i. 30. De
Mose Epiphanius. οὐδὲ Μωϋσῆς οὐδέ τις ἐν θεῷ κατεπεμμένον. Ita Deus ἐν ἐννομίᾳ σοφίας dicitur Iose-
phum. Naz. Orat. xviii. 281. B. Σοφιστής Justin. 247. B. 250. C. Barnabas p. 228. ἐν ἀρχαίῳ
προνόμῳ ἐκδοθέντος αὐτῶν. Cyrilli Lex. Συνεπὶ σοφίᾳ, σοφίᾳ σοφίᾳ. ¶ Glossa, Σοφίζω, Sapientiam præsto. Ali-
ter quoque usurpabant. Σοφίζω, λόγῳ ἀπατῶ: ita scribendum non λόγῳ.

Εὐόησα γὰρ] Observavi enim. Quapropter jam fuerat ipse Smyrnæ, & eorum conversationem,
dum apud eos esset, observaverat, & ad Smyrnæos hæc Troade constitutus scribit, jam Aliæ vale-
dicturus, & in Thraciam perreçurus.